

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΕΝΕΡΕΙ ΔΙΤΡΟΥ

ΥΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Η. ΙΩΡΔΑΝ

Ἐστία συνδρομῆ προπλ. φρ. 5. Διὰ τὸ ἔξωτερ. 5,50 μετὰ τοῦ Πάροφθου.

ΕΤΟΣ ΙΕ'. — Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1893. — ΑΡΙΘ. 3.

ΥΠΕΡΙΝΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Ἡ εὐκισθησία τῶν νεύρων τοῦ γέροντος ἐλαττοῦται. Τούτου ἐνε-
κιν ἐν τῇ γερωντικῇ ἡλικίᾳ καταπαύουσι τὰ νευρικά νοσήματα, ὡς
νευραλγία, ὑστερισμοὶ κτλ. Ἡ ἀγγεῖα στενεύονται καὶ ἡ κυκλοφορία
δυσχερῆς γίνεται. Ἡ δόξα καθίστανται λεπτότερα καὶ εὐθραστα.
Συνίστανται ἐκ πολλοῦ τιτάνου καὶ ὀλίγης πικρῆς· διὰ τοῦτο θρυ-
σθέντα δὲν συμφύονται. Ἡ γερωντικά κατάγματα εἶναι ἀνιάτα ἐν
τοῦ τοιαύτου κατάγματος τοῦ μικροῦ ὄστου ἀπέθανεν ὁ σοφὸς Κο-
ρῆς 82 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ἰπάρχουσι ὁμοίως παραδείγματα, καθ' ἃ ἡ φύσις ἀναπλάττει τὸ
σῶμα τοῦ γέροντος, ἀναγεῖναι τὴν γεγηρακυῖαν σάρκα. Ἰνὸς πέτρᾶ-
κις ἰδοιτοφύρακις, ὡς ἀνεγείρει ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ἄλλαι νεώτεροι βε-
βαιῶσι γαλακτοῦ γέροντος ἀνεγείρει ἢ κόμην μελανὴν καὶ λάσια. Ἰσχυρὰ
ἀνεγείρατο τὰ ἐμμηνια ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν καὶ ἐπέθει γυμνασθῆναι.

καλλοτε τὸ γῆρας διαδέχεται ἀμέσως τὴν νεότητα ἐνεκὸν ἰσχύος,

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1893.

ἀφροδισίων καὶ ἄλλων καταχρήσεων, καὶ ἔνεκεν ἡθικῶν παθῶν καὶ οἱ σπληνικοὶ καὶ οἱ ἥπατικοὶ καὶ οἱ κήτριοι ἐλθόντων τύπων γρά-
σκουσι προύμοις.

Ἡ γερωντικὴ ἡλικία διελευθῆτα πολλάς περιπετείας καὶ δοκιμα-
σας ἀμφιβάλλει πρὸς πολλὰ καὶ ὑποπέμπεται τὸ κινεῖν. Ὁ γέρων εἶνε
φιλόποτος, δύσπιστος· εἶνε φιλαρμονικώτερος, πολλοῦ λόγου, ἄσφραγος ἐ-
λαφρῶς σκυθρωπός· καὶ οὐδέποτε εὐχαριστεῖται· εἶνε καὶ ἰσχυρο-
γνώμων.

Ἡ γερωντικὴ ἡλικία εἶνε διαρκῆς νόσος.

Οἱ γράσκοντες μελανιώτεροι γίνονται (ἄρ.)

Οἱ πλείστοι γέροντες περιφρονῶσι τοὺς νέους, ὡς στερουμένους πά-
ρας· διότι νομίζουσιν ὅτι ἡ φρόνησις καίεται ἐν τῷ γήρατι.

Οἱ γέροντες μεγαθύνουσι τὰ ἐν τῷ παρελευθῆντι βίῳ αὐτῶν, καὶ
ὅπερ ποιοῦσιν οἱ περιγιγνέται δικηγόμοι τὰ τῆς περιουσίας των.

Ὁ γέρων ὁ πρεσβύτατος πατέρα δὲν θυμᾶται,
ἀλλ' οὔτε τὸν γεννιέτορα μητέρα ἐπικαλεῖται.

Τὴν γῆν μητέρα θεωρεῖ καὶ τὸν Θεὸν πατέρα.

Τὴ γράσκου τὴν γυνικὰ του παρήγορον τὴν θάλει

καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ φρουρούς του τὰ παντέγει.

Πρὸς πάντας ὅμως δύσπιστος πρὸς ὑποστήριξίν του.

Ὅθεν τὰ χρέματα ποθεῖ ὡς κατατήριόν του.

Ἀδύνατος τὸ σῶμα του ἠσθᾶται πᾶσαν νόσον.

Ὅθεν τὴν θεραπείαν του ἐπιποθεῖ μεγάλην.

Τὸν θάνατον λογιζέται ὡς τέρμα κακουχίας.

Φοβᾶται ὅμως τὰ δεινὰ καὶ τὰς τελευτίας.

τῆς νόσου τῆς ὀδύνης τὴν πρόδρμον θανάτου.

ποθεῖ λοιπὸν τὸν θάνατον ἄνευ τῶν ἀλγηδόνων.

Ὡς τὴν μακροβιότητα συντελοῦσι τὰ ἤθη, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν,
καὶ τὸ κλίμα. Οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ὁ καθαρὸς ἀέρ, ἡ ποιότης τοῦ πρὸς
πόσιν ὕδατος καὶ τὸ δυσμετέωλον τῆς ἀτμοσφαιρας.

Οὐ μόνον οἱ ἥπιοι διαλείποντες πυρετοὶ διαθέτουσι τὸ σῶμα πρὸς
μακροβιότητα, ἀλλὰ καὶ οἱ λυγροθέντες ἐκ τοῦ τυροειδοῦς πυρετοῦ
ἀπολαμβάνουσιν ὑγείας καὶ μακροβιότητος (Ἀριστοτέλ.)

Ὅσον ἡ θρεπτικὴ δύναμις εἶνε μεγαλιότερα, τόσον ἡ ζωτικὴ δύν-
μις εἶνε μικροτέρα. Διὰ τοῦτο οἱ ἰσχυροὶ ἀντέχουσιν περισσότερον εἰς
κόπους καὶ κακουχίας καὶ νόσους. Οἱ δὲ ταχέως ἀναπτυσσόμενοι, καὶ

οἱ πολυσυρκοὶ, οἱ μὲν ταχέως γηράσκουσιν, οἱ δὲ ταχέως καταβάλλον
καὶ ἐκ νόσον καὶ θνήσκουσιν περισσότεροὶ τῶν ἰσχυρῶν.

Οἱ καλῶς ἐπιμεληθέντες τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀφίχθησαν εἰς
μακρότατον γῆρας.

Εἰσιν οἰκονόμοι καὶ γένη ἐλόκληρα μακρόβια, τὰ ὅποια ὅμως εἶ-
γον καὶ ἰδίαν διαίταν. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἱερογυμνασταί τῶν
Αἰγυπτίων, οἱ ἱεραρχαῖοι τῶν Ἰνδιῶν, οἱ μέγιστοι τῶν Περσῶν, καὶ τῶν
Πάρθων κ. λ. π. Καὶ ἔθνη ἐλόκληρα ἔσαν μακρόβια ἔνεκεν τοῦ κλι-
ματος καὶ τῆς διαίτης. Οἱ ἀρχαῖοι Σῆραι λέγουσιν ὅτι ἔζων μέχρι
300 ἐτῶν ἔπνον μόνον ὕδωρ καὶ πύοποτα αἶνον.

Οἱ Χηλοῖοι ἔζων μέχρι τῶν 100 ἐτῶν, ἐρωγῶν κρήθινον ἄρτον,
ἐξ οὗ καὶ ὀξυδερκεῖς ἐγένοντο καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις καλῶς εἶχον.

Ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τόπον υπάρχει μακροβιότης, ὅταν ἡ φύσις,
εἶνε προδιατεθειμένη πρὸς ταύτην, καὶ γίνεται κατάλληλος διαίτα
πρὸς ὑγείαν. Διὰ τοῦτο πολλοὶ βασιλεῖς ἀφίχθησαν εἰς μέγα γῆρας.
Τοιοῦτο ἦσαν, ὁ Βασιλεὺς Ἀγαθάνιος, ζήσας 150 ἔτη. Ἀγαθοκλῆς
ἰστανός· Σικελίας 95 ἔτη. Ἰέρων 92, καὶ ἄλλοι. Ὁ δὲ Λουκιανὸς
ἐπεὶ περὶ μακροβιότητος ἀναφέρει ὅτι καὶ ἐκ τῶν φιλοσόφων πλεί-
στον μακρόβιοι ἐγένοντο. Ὁ Δημόκριτος ἔζησεν 104 ἔτη. Ὁ Εὐνο-
δάς 105. Ὁ Σόλων, ὁ Θάλης καὶ ὁ Πιττακὸς 100. Ὁ Ζήνων 98,
ἀπέθανεν ἀποσχόμενος τροφῆς. Ὁ Κλεάνθης 99 καὶ οὗτος ἀποσχό-
μενος τροφῆς. Ὁ Εὐνοφάνης 91. Ὁ Εὐνοκράτης 84. Ὁ Καρνεάδης
85. Ὁ Χρύσιππος 84. Ὁ Διογένης, ὁ Σελεωνίς 88. Ὁ Πλάτων
81. Ὁ Ἀθηνώδωρος 88. Ὁ Εὐνοφῶν 92. ἀπέθανεν ἐν Ἠλειῷ, ἐνθα
σώζεται καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ.

Ἐκ δὲ τῶν συγγραστῶν ὁ Κτησίβιος 124, ὁ Πλάτωνος 85, ὁ Ἀ-
ριστοβούλος, ὁ Καππανδρέης 90· οὗτος ἤρξατο συγγράφειν ἱστορίαν
84 ἐτῶν ἡλικίαν, ὁ Πολύβιος 82, ἀπέθανε παρὸν ἐκ τοῦ ἔκτου αἰῶ-
τος.

Ἐκ δὲ τῶν ἀσκητῶν ὁ Πορτίος 98 ἀποσχὼν τροφῆς, ὁ Ἰσχυρ-
τῆς 99 λαβὼν δακτυλίον ἐν ἡλικίᾳ 96 ἐτῶν ἐγραψε τὸν πανηγυ-
ρικὸν αὐτοῦ. Ὁ ποιητὴς Μοροκλῆς ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν ἀπεπνίγη ἐκ βα-
ρῆς σταφυλῆς. Ὁ Κράτινος 97. Ὁ Φιλήμων 90· ἀπέθανεν ἐκ μεγά-
λου ἔλκετος. Ὁ Ἀνακρέων 85, ὁ Συμμενίδης 90, ὁ Λυκοῦργος ὁ
νομοθέτης 95.

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ὅσοι ἔχουσι τὴν διὰ τῆς παλάμης τα-
μῆν (γραμμῆν) δι' ὕλης μακρόβιοι εἶσιν. Ὅσοι ἔχουσι μεγαλιτέραν

τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τοῦ ἐγκέφαλου οὗτοι εἰσὶ μακροβίοι. Ὅσοι δὲ ἔχουσι τὴν ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόστασιν μέρη τῆς προκαρδίου μικροκαρδία οὗτοι μακροβίοι εἰσι.

ΘΕΩΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΝΟΣΩΝ.

Ἡ ἐν προαναγομένῃς εἰρημῇ ἢ ἀποβολῇ καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῆς νόσου ἀποτελεῖ τὴν **βελτιωτικὴν** αὐτῆς θεραπείαν. Πάντως δὲ νόσου ἀρχικῆ αἰτία εἶνε ἡ φθορὰ ἐν τῷ διοργανισμῷ τῆς ζωῆς ἐξ ἧς καὶ φθοροποιῶς τῆς ζωικῆς δυνάμεως, ἢ τῆς ἀντιπύου ὑπέρχει. Ἡ λοιπὴ γὰρ βελτιωτικὴ θεραπεία πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἢ φθοροποιῶς αὐτὴ ὅλα, ὅτις εἶνε διαφόρων εἰδῶν καὶ κατὰ τὰ εἶδη γίνονται αἱ διαφοραὶ νόσοι.

Ἡ φθοροποιῶς αὐτὴ ὅλα ἐστὶ μὲν ἀνυπαρξία ἐν τῷ διοργανισμῷ ἐκ γενετῆς, ἐστὶ δὲ εἰσάγεται εἰς τούτον διὰ τῆς εἰρημῆς τοῦ ἀέρος, διὰ τῶν τροφῶν καὶ ποτῶν καὶ διὰ τῆς ἀδύλου διαπνοῆς.

Ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ἀποβολὴ τῆς φθοροποιῶς ταύτης ὅλα γίνονται διὰ διαφόρων τρόπων, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐπίσταται καλῶς ἰατρός.

Μαζὺν ἰατροῦ καὶ νόσου γίνεται μάχη. Ἡ μὲν νόσος ἀποτελομένη ἐκ τῆς φθοροποιῶς καὶ καταστρεπτικῆς ὅλας ἐργάζεται ἰδίως καταστρέφει τὴν ζωικὴν δυνάμιν καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον τῆς ζωῆς. Ὁ δὲ ἰατρός ἐπινοεῖ καὶ μεταχειρίζεται φάρμακα καὶ τρόπους πρὸς καταστροφὴν τῆς νοσοποιῶς ὅλας τῆς μάχης ταύτης στρατηγὸς εἶνε ὁ ἰατρός, ὅστις δεῖται νὰ ὑποπῇ τὴν νόσον πανταχόθεν καὶ νὰ προλαμβάνῃ νέας ἐπάσεις.

Πρὸς ἐπιτυχὴ λοιπὴν θεραπείαν δεῖται ὁ ἰατρός νὰ διαγνώσῃ τὸ εἶδος τῆς νοσοποιῶς ὅλας καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ μέσα ἐκείνα πρὸς ἀποβολὴν καὶ πρὸς καταστροφὴν ταύτης. Καὶ ἐάν ἡ νοσοποιῶς ὅλα προῆλθεν ἐξ ἐπισημῆς τῆς ἀδύλου διαπνοῆς, γρηγορῶς ἰδίως, ἐκλειψθῆς πρὸς διαστολὴν τῶν πόρων τοῦ δέρματος καὶ ἐπιπέσει τῆς ἀδύλου διαπνοῆς. Ἐν τούτῳ ἀποτυγχόντων γράσις γενέσθω πρὸς τὴν ἐξαγωγήν καὶ ἐκπιμπάν τῆς νοσοποιῶς ὅλας βδελύων, ἐκδορίων, καθαρτικῶν κλπ.

Ἐάν ἡ νόσος προῆλθεν ἐξ εἰσχυρισμῆς ἐν τῷ διοργανισμῷ νοσοποιῶς

ὅλας, πρέπει αὕτη νὰ καταστραφῇ ἐν αὐτῷ διὰ φαρμάκων καὶ ἄλλων αἰσῶν. Οὕτω π. γ. ἡ κινίνη καταστρέφει τὸ μίασμα τοῦ ἐν τῷ διοργανισμῷ εἰσχυρισμῶς διαλείποντος πυρετοῦ ἢ δαμαλῆς καταστρέφει τὸ μίασμα τῆς εὐλογίας, διότι ἐπανεργουσι τὰ άτομα κατὰ τῶν ἰσχυμῶν ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπανεργείας τῶν αἰσῶν παράγονται καὶ θερμαίνονται αἱ νόσοι. Οἱ ἀρχαιοτάτοι φιλόσοφοι πρόγονοι ἡμῶν τοιαύτην δόξαν εἶχον περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν νόσων. Ἰδούμενον ὅτι ἡ ἐπανεργεία τῶν διαφόρων ἰσχυμῶν γίνεται διὰ μίξεως καὶ δι' ἀλλοιωσεως, ἢ τοι μηχανικῶς καὶ χυμικῶς. Ὁ μὲν Ἀναξαγόρας καὶ ὁ Δημόκριτος ἰδούμενον ὅτι γίνεται κατὰ παράθεσιν. Τὰς ἰδέας ταύτας ἀναφέρουσι καὶ ὁ Πλάταρχος (ἀρ. φιλ. Β. 17) καὶ ὁ Γαληνός (εἰς ἡλ. ιστορίας περὶ μίξεως); ἀμφότεροι αὐτολεξεῖ τ' αὐτὰ γράφουσι. Τῆς δὲ ταύτων ὁ πρῶτος γράφας ἀδήλων.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ πεπέρεως.

Τὸ πέπερι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς. Ὁ καρπὸς οὗτος ἦτο γινώσκτος καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀναφέρεται ὡς ἰατρικὸν παρὰ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Θεοφράστου. Ὁ βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βυθινίας Μιθράδης, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπίσημος βοτανικῶς, μετεχειρίσθη τὸ πέπερι πρὸς τὴν κατασκευὴν μελιπέκτου (μαντζουρίου), τὸ ὅποιον ἐκλήθη Μιθραδῆτις. Κατὰ δὲ διαταγὴν τοῦ Ἀυτοκράτορος Νέρωνος ἐτροποποιήθη παρὰ τοῦ ἰατροῦ αὐτοῦ Ἀνδρομάχου κληθὲν **Φηρικὴ**.

Ὁ Διοσκορίδης ἀναφέρει τὸ πέπερι ὡς ἀντιπυρετικὸν κατὰ τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ, ὁ δὲ ἐν ἕρξ παροξυσμοῦ.

Ὁ Κέλσος, σύγχρονος τοῦ Διοσκορίδου, ἀναφέρει τὴν γρηγορίαν τοῦ πεπέρεως ὡς ἀσφαλῶς θεράπειον τὸν διαλείποντα πυρετὸν ἐν τῷ κεφαλίῳ *Curaatio*. *Hippocritus in febribus* λέγων:

» Ἐάν οὔτε τὸ λουτρόν αὐδὲν ποιήσῃ, ἢ δὲ πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ νὰ ἀγγίγῃ ἀκρόαρον, ἢ νὰ πῖνῃ θερμὸν ὕδωρ μετὰ πεπέρεως, διότι πικρὰ ληφθέντα πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ ἐπιφέρουσι θερμότητα, ἢ τις ἀποκρίσει τὸν παροξυσμὸν ».

Ἐν ταῦτοις πρὸ τινῶν αἰώνων τινὲς τῶν ἰατρῶν ἐκνήρυξθησαν κατὰ τῆς ταύτης ἰδιότητος τοῦ πεπέρεως ὑπεστήριζον ὅτι δόθῃν κατὰ

του διαλείποντος πυρετού επιφέρει φλογώσις, εγκεφαλική, θωρακι-
κάς κλπ. Αλλά ταύτα δεν κατέστησαν δόσι και ἐν τῇ Ἀνατολίᾳ
καὶ ἐν Ἑλλάδι διατηρεῖτο ἡ χρῆσις τοῦ πεπέρεως κατὰ τοῦ διαλεί-
ποντος πυρετοῦ λαμβανόμενον μετὰ βραχέος ἢ οἴνου.

Ἐκ τῆς τοιαύτης χρήσεως λαβὼν τὸ ἐγδοσμον ὁ γάλλος ἱατρός
Λουδοβίκος Φράγκος ἀνενώσει τὴν ἐπιστημονικὴν χρῆσιν τοῦ πεπέρεως
κατὰ τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ καὶ ἱατρῶν 170. Παρατήρησις
προσέτι ὅτι οἱ ἱατροὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ πεπέρεως δὲν ὑπέστανον ὑποτροπὴν
ἔδιδε τούτο ὑπὸ δόσιν κόκκων 6 μέχρι 10 ἐπὶ 4 ἡμέρας ἀδιαλείπτως
τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφόδου τοῦ πυρετοῦ. Πρὸ δὲ τῆς χρήσεως τούτου
ἔδιδε καθάρσιον.

Μετὰ τὸν βραβέντα ἱατρὸν πλείστοι ἄλλοι ὑπεστήριζον τὴν τοιαύ-
την ιδιότητα τοῦ πεπέρεως. Εἰς μάλιστα διεβεβαίωσεν ὅτι 500 ἐλε-
ράπευσε.

Δίδεται εἰς κόκκους ἑλοκλήρους ἢ εἰς κόκκον, εἰς κόκκους εἶνε προ-
τιμώτερον, ὅταν εἰς γαστρεντερικῆς βολῆν ὑφίσταται ἀτονίαν ἐνεργεῖ
ὄμως ὀλιγώτερον τῆς κίνεως, ἥτις μεμαγμένη μετὰ τοῦ φαγητοῦ διε-
γείρει τὰς δυνάμεις τοῦ στομάχου καὶ εὐκόλυνει τὴν χώνευσιν δυσ-
πέπτον τροφῶν.

Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα ἡ χρῆσις τοῦ πεπέρεως οὐδὲ καὶ ἄλλων ἀρω-
ματικῶν ὕλων εἶνε ἀναγκαίη διότι εἰς τοὺς κατάλοιπους τούτων ὁ πτό-
μαχος εἶνε συνήθως χαλεπός. Τούτου ἕνεκα ὁ λαὸς λέγει ὅτι τὸ πέ-
περι εἶνε θρησκευτικόν. Τὸ πέπερι προσθετόμενον εἰς τὰ ἡμερὰ λάγα-
να ἀποστερεῖται τῆς διεγερτικῆς δυνάμεώς του. Ἐκ τούτου ἐγένετο
καὶ τὸ βράτον «ὠστοίος» ἔχει πολλὴν πεπέρι τὸ ὄπισθεν καὶ εἰς τὰ
λάχανα. Εἰς τὰ ἡμερὰ λάχανα κλπ. κατάλληλον εἶνε τὸ κόκκι-
νον πεπέρι.

Ἡ χρῆσις τοῦ πεπέρεως ὠφελεῖ ἰδίως τοὺς πολυσάρκους καὶ τοὺς
ἔχοντας κρῆσιν χυμωτικὴν.

Ὅν γένει τὸ πέπερι εἶνε ἐκ τῶν ισχυροτέρων διεγερτικῶν τοῦ στο-
μάχου. Εἶνε προσέτι καὶ ἐνδυναμιστικὸν καὶ διεγερτικὸν λαμβανόμε-
νον εἰς μικρὰν δόσιν. ὠφελεῖ κατὰ τῆς ἀτονίας τοῦ στομάχου καὶ
κατὰ τῆς γαστρίτιδος ἀγίας. Θεωρεῖται καὶ ὡς ἀνθελμιν-
τικόν.

Γίνεται χρῆσις τοῦ πεπέρεως καὶ ἐξωτερικῶς εἰς κατάπλασμα, ἢ
προσθετόμενον εἰς σιναπισμὸν τὸ βάμμα τοῦ πεπέρεως ἐπιθερούμενον

εἰς τὰ ὑποχόνδρια ὠφελεῖ κατὰ τῆς ἐξογκώσεως τοῦ σπληνός καὶ
τοῦ ἥπατος τούτῳ καὶ τὸν στομάχον.

Ἡ δόσις πρὸς ἐσωτερικὴν χρῆσιν εἶνε ἐκ κόκκων 6 μέχρι 25 ὑπό-
κων ἢ καὶ ἀκεραίου.

ΟΙΚΙΑΚΑ ΙΑΤΡΙΚΑ.

Ἱατρικὸν γαλακτογωγόν.

Ἐγγύμα γλυκανίσου καὶ βίζης ἀγγελικῆς ὄρ. 50.
Ἰδροχλωρικῆς ἀμμωνίας (νισαντίρι) » 1.
Ζακάρου » 5.
Μ. κ. τ. λ.
Χρῆσις κατὰ ὄραν ἀνὰ μίαν κοταλίαν μεγάλην. Μετὰ τὴν πρώτην
καὶ δευτέραν δόσιν τὸ γάλα ἐρχεται ἀφθονόν.

ΚΑΘΑΡΙΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΟΥΝΤΑ ΕΠΙ ΜΟΝΟΥ
ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ.

Ἡ ἄλλη εἰς μικρὰν δόσιν 1/2 μέχρι ἐνὸς κόκκου ἐνεργεῖ ἐπὶ μό-
νου τοῦ στομάχου ὑγιῶς πρὸς ἐξαγωγὴν χολῆς.

Ἡ ἄλλη ὑπὸ δόσιν ἐνὸς μέχρι 5 κόκκων ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν παχέων
ἐντέρων κατὰ τῆς ἐπιμόνου δυσκοιλιότητος ἐνεργεῖ ἀσφαλέςτερον,
ὅταν ἐνωθῇ μετὰ μικροῦ ποσοῦ ἐκχυλίσματος βεβεντίου καὶ ποσοῦ
ἐκ κόκκων ἱατρικοῦ σάπινος.

Ἰπὸ μικρὰν δόσιν ἐπὶ τοῦ ἥπατος ἐνεργεῖ ὡσάυτως καὶ τὸ ἐκ-
χύλισμα τοῦ χελιδονίου.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Ἐνεκεν ἐπισυμβάσεως ἐπὶ μῆκος νόσου μυαλγίας δὲν ἐγένετο ἡ
προσέλευσα ἐπιστασία εἰς τὰς διορθώσεως τοῦ «Φοίβου». Τούτου ἕ-
νεκεν ἐγένετο πολλὰ τυπογραφικὰ παροράματα, τὰ ὁποῖα ἄριστος
φίλος ἔσχε τὴν καλωσύνην ὑποδείξαι. Ταῦτα δημοσιεύομεν ἐν τῷ
παρόντι φύλλῳ τοῦ «Φοίβου».

Ἐν σελ. 10 καὶ 11 τοῦ «Φοίβου» τοῦ Ἰανουαρίου διέφυγον τὰ
ἴσθημα λάθη.

Ἀμφίεσφι ἀντὶ ἀμφίεσφι
Ἀβλωθρίδια » ἀμβλωθρίδια

Ἀθροισμας	ἀντὶ ἄθροισμας
Ἀθροισμός	» ἀθροισμός
Ἀθροιστική	» ἀθροιστική
Ἀθροιστικόν	» ἀθροιστικόν
Ὀλισθητός	» Ὀλισθητός — πινόμενον

δὲ ὀνομάζομεν τὸ οἰσίτιον μειγρῶνον μαλλίον, ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ θαλασσίου ὀστρίου πίνης παραγόμενον, ὅπερ γράφεται καὶ μεθ' ἡμῶν.
Πέλαγος ἀντὶ πέλαγος.

Πυραμὶς. Ἡ λέξις αὕτη ἐξίσταται πρὸς τὴν λέξιν Πυραμοῖς, οὐντος, ἧ καὶ σημαίνει ὅχι πᾶν ἀπὸ οὐραίου, ἀλλὰ πλακοῖς, ἔχον σχῆμα πυραμίδος, ὡς τὰ ἐν σχήματι πυραμίδος κατασκευαζόμενά ἐν τοῖς ζαχαροπλαστείοις γλυκίσματα.

Πιπίσω. Λέξις μὴ εὐρισκόμενη ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἀντὶ αὐτῆς δὲ ὑπάρχει ἡ λέξις πιπίλω καὶ σημαίνει προσφώνησιν πρὸς τὸν πατῆρα — ὑπάμψαν.

Προπτεῖς ἀντὶ προσπτεῖς.
Κωλή. Μόνον ἐν Λαϊστοφάνει εὐρίσκεται ἡ λέξις μετὰ τὴν σημασίαν ἣν σημαίνει, ἀλλὰ προστιθέασιν οἱ λεξικογράφοι αἰσῶς ἐσφαλμένως ἀντὶ Πῶ. Ὡς καὶ Κωλή δὲ καὶ κωλήν σημαίνει μῦθον καὶ ἴδιον γόρδιον.

Φλοίσκταινα ἀντὶ φλόσκταινα.

Ἐξάισω ἀντὶ ἐξάισω.

Ἐξάττω ἀντὶ ἐξάττω, ὕπερ ἄττικόν.

Ἰατρικὸν κατὰ τῆς μυαλίας ἀντὶ μυαλίαις.

Σελ. 13. Μηνιγγίτις ἀντὶ μηνιγγίτις.

Σφιγμός ἀντὶ σφυγμός.

ΣΥΓΧΑΡΙΤΗΡΙΑ

ΕΠΙ Τῆ ΕΠΙΔΟΜΗΚΟΝΤΡΑΓΙΕΝΤΑΓΕΤΗΡΙΑΙ ΠΑΙΚΙΑ.

Ἰαροδαιδώνος ἡδὴ Σε τιμᾷ τριᾶς τετάρτων,
Ἰωραίσιασα τὸν βίον, τὸν σοφὸν τὸν νοῦν σου ἄρτον,
Ἀγγλῆς ἐμπλεως καὶ κλέους ἡ Γενέθλιος ἡμέρα σου
Νὰ εὐχθῆ Σοι εἶθε αὐθις τοῦ αἵωνος ὑπερτέρα
Νεαρὸι δὲ θὰ ζῶσιν οἱ ἀσκληπιοὶ σου κόποι
Ἡ πατὴρ θὰ Σε λατρεύῃ, καὶ θὰ χαίρῃ ἡ Καλλιόπη.
Ἀθήνηαι τῆ 20ῃ Ἰανουαρίου 1893.
Τετάρτη — Ἦρα 07 π. μ. Δημιούσης Καρόνης.

Τῆ 18 Ἰανουαρίου 1893. Βόλος.

Ἐβρίμμε φίλε καὶ ἰατρε,

Συγγράμμι σοι ἀπὸ βόλου καθότις ἐπὶ τῆ κατὰ τὴν 20 τοῦ παρόντος μηνὸς συμπληρώσει 75 ἐτῶν, ἦτοι 3/4 αἰῶνος, εὐχομαί σοι νὰ συμπληρώσῃ καὶ ἐλθικτρὸν αἰῶνα ἐγὼ β' κατὰ τρία ἔτη προσβύτερός σου.

Ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τῆντῷ ἀποστολὴ πρὸ ἀνθρώπου δὲν εἶνε, ὡς οἶσθα, μόνον ἡ φυσικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀναπαραγωγὴ τοῦ γένους του, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς τὸς ἐαυτῷ ὁμοίους μετάδοσις πάσης ὠφελίμου γνώσεως, ἐν κείτῃσι εἴτε ἐκ φύσεως, εἴτε ἐκ παιδεύσεως καὶ μελέτης. Καὶ ἐπὶ τῶν μὲν τὴν θεῖαν ταύτην ἀποστολὴν σου, ἀφ' ἧς κἀτέκτης τὸ πτυχίον τοῦ διδάκτορος τῆς ἰατρικῆς καὶ ἔλαβες παρὰ τοῦ ἱατροσυνοδρίου τὴν περί τὸ μετέργεσθαι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα ἀδικῶν πλείστους ὅσοις πᾶσι γινῆσι παρασχῶν τὴν ἐπίσημον ἀρωγὴν σου, ἀφ' ἧς ὅμως ἀνέλαβες φιλοτίμως τὴν ἐκδοσὴν τῆς πολυτίμου ὕγιεινῆς σου, τῆς ἱατροδικαστικῆς σου, τῆς φυσικῆς σου, τοῦ Φοῖβου καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ τόσων ἄλλων τομημάτων σου, κατέστῃς τῷ κοινῷ ὠφελιμώτερος, διότι μετέδωκας αὐτῷ ἀφιλοεργάτης κοινωφελὲς γνώσεις, ἧς ἡ ἐκ τῆσθ διασπῶν μελιτόνησθ καὶ ἐρόλαττες ἐν τῷ ἴδιῳ ταμίῳ, ἡ ἠντλασας ἀπὸ ἀλλοτρίων πνευματικῶν ἀνθρώπων, ὡς φρόνιμος καὶ φιλοεργὸς μέλισσα.

Ζῆθι τοῖνον ἐπὶ μακρὰ ἔτη καὶ ἐξέκολούθει, ὕπερ πάντων πολλῶν, ἧ καὶ μέχρι τοῦδε, ἀγωνιζόμενος βέβαιος ὅτι αἱ εὐχαὶ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν εὐεργετουμένων θὰ σοι παρακολουθῶσι καὶ μέχρι τελείης τοῦ βίου καὶ θὰ μεταδώσωσι καὶ πέραν αὐτοῦ τὴν μνήμην σου αἰσθητῆν εἰς τοὺς μετὰ γενεάς τέρους.

Ἐβρώσο καὶ εὐδαίμονει, Ὁ ἀργαῖος φίλος σου.

Κ. Κ. ἀ. λ. α. μ. ε. δ. α. ς.

πρώην νομάρχου.

Τῷ ἀγαπητῷ μοι φίλῳ καὶ δεαδέλφῳ

Κωρῶ Ἰωάννη Μ. Ηρόδω ἰατρῷ κτλ.

Ἐπὶ τῷ ἐπέτειῳ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματός σου 7 Ἰανουαρίου 1893.
Νὰ εὐραχῆς σ' εὐχομαί κατ' ἔτος τ' ὄνομά σου, λαμπρῶν, ὡς τὰ ἔτη σου, καὶ τὰ συγγράμματά σου, φαιδρὸς νὰ ἦν ὁ αἰκός σου καθε τῆς εὐτυχίας, καὶ ἡ καρδία σου βουδὸς ἀγάπης καὶ λατρείας.
Μοφοκλῆς Κ. Καρόνης.

ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Η ΕΜΨΥΧΟΣ ΜΗΧΑΝΗ ΕΚ ΤΗΣ ΑΨΥΧΟΥ ΜΗΧΑΝΗΣ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ ΘΕΩΡΟΥΜΕΝΗ.

Ο διοργανισμός του σώματος του ανθρώπου αποτελείται εκ διαφόρων οργάνων, των οποίων ή έναρμόνιος κίνησις και λειτουργία αποτελεί την υγείαν και ζωήν. Αλλά και ο διοργανισμός αψύχου μηχανής: ως π.χ. είναι ή μηχανή του ωρολογίου, αποτελείται εκ διαφόρων οργάνων, των οποίων ή έναρμόνιος κίνησις αποτελεί την καλώς λειτουργούσαν μηχανήν. Η κίνησις προς πάσαν μηχανή γίνεται διὰ τινος δυνάμεως, άνευ τής οποίας ούτε κίνησις ούτε μηχανή υπάρχει.

Η δύναμις της κινήσεως εν μέρει τή εμψύχω μηχανή καίται εντός του διοργανισμού αΐτης. Είναι μυστηριώδης και ακατάληπτος παρά του ανθρώπου.

Εν δὲ τή αψύχω μηχανή ή δύναμις της κινήσεως καίται εκτός του διοργανισμού, είνε γνωστή και καταληπτή παρά του ανθρώπου που δημιουργού αυτής, διότι αυτός ούτος έβασε την κινητήν δύναμιν.

Η αψύχος μηχανή δια τής τριβής και δια εξωτερικής επιδράσεως καταστρέφεται και διατηρείται δια τής επιτηρήσεως του ανθρώπου επιδιορθουμένη.

Η εμψύχος όμως μηχανή διατηρείται αυτουμάτως εν γένει διασμένω εκ του δημιουργού αυτής. Τα όργανά της ενεργοθύν αυτουμάτως αρχόμενα εκ μικρού, ακμάζοντα και παρακμάζοντα εν γένει διασμένω παρά του δημιουργού αυτής, ήτοι παρά τής Θεός Προνοίας άνευ τής μελέσεως του ανθρώπου. Και ή εμψύχος μηχανή καταστρέφεται εκ τής εξωτερικής επιδράσεως, καθ' ήπειρο και αψύχος, τή διαφορά ιδία του καταστρέφον όργανου, όπερ επιφέρει την καταστροφήν της τωούτης μηχανής, ουκ άνανυσούται, ουτε αντικαθίσταται παρά του ανθρώπου, καθ' ήπειρο γίνεσθαι εν τή αψύχω μηχανή, ήλθ του πνεύματος του ανθρώπου.

Η μυστηριώδης δύναμις ή την εμψύχον μηχανήν κινούσα προέρχεται εκ τής δυνάμεως των δυνάμεων, εκ τής Θεός Προνοίας, ήτις τή παν δημιουργούσιν και τή παν διοργανίσουσιν, υπό όραση μεταβλητόν, και τή παν κυβερνά, και την όποιαν πάντα τή όλην και πάσαι αι φυλαί τής Γης καλοῦσι Θεόν, υπό διάφορον όνομα ήσαι φυλαί υπάκουσι τόσα όνόματα έχει ο Θεός. Η μυστηριώδης αΐτη δύναμις καλεΐται παρά των φυσιολόγων ζωϊκή δύναμις, και κατ' ανας

λογόλογος ψυχή· είνε άβλος, ως ο Θεός· είνε ακατάληπτος ως ο Θεός· αΐτη αποτελεί την ζωήν, ήτις παύει ανα εκλείψη ή μυστηριώδης αΐτη δύναμις. Η στήθεσις τής δυνάμεως ταύτης αποτελεί τον θάνατον.

Και ή εμψύχος και ή αψύχος μηχανή αποτελείται εκ ύλης, τής οποίας τα άτομα κινούνται προσάλληλα εκ τής έλξεως και εκ τής ήπώθεσεως δυνάμεων ενυπαρχουσών εν τή ύλη. Αλλά ή ύλη τής εμψύχου μηχανής διαφέρει τής αψύχου ή εμψύχος ύλη έχει ιδίαν ιδιότητα διά τή τή προς την μηχανήν άτομα τής ύλης, και ή αυξάνη των όργων εκ των εντός. Εν ό ή τής αψύχου μηχανής ύλη αυξεί τον εντός όργανον εκ εξωτερικής επιδράσεως ύλης.

Η εμψύχος λοιπόν ύλη διαφέρει τής αψύχου κατά τή ρηθέντα. Η δύναμις αΐτη τής εμψύχου ύλης αποτελεί την εν γένει καλοήμενην ζωήν ή εμψύχον δύναμιν, ήτις αποτελεί τή όργανικά σώματα. Τα δε έτεροθύνε ζωϊκής δυνάμεως καλοῦνται άνθρωπινα ή άθροονή σώματα, διότι τή όργανικά είνιν αυτάρκιντα και αυξουσιν ως έρρόλη εκ του εσωτερικού· τή δε άθροονή είνιν έτεροκίνιντα και αυξουσιν εκ των εκτός.

Ο δημιουργός τής εμψύχου μηχανής του ανθρώπου ενέβαλεν εν αΐτη και μέρος τής αυτου δημιουργικής και προνοητικής δυνάμεως κατ' τή μάλλον και ήττον εν έκαστω ανθρώπω, ήτις νοικει εν τή ύλη.

Η δύναμις αΐτη καλεΐται πνεύμα· αΐτη κυβερνά την εμψύχον μηχανήν προνοεί και συντηρεί ταύτην.

Τή πνεύμα είνε μέρος του Θεού, πνεύμα γάρ εστίν ο Θεός και πρόνοια.

Μετά θάνατον τή πνεύμα επανέρχεται εις τον Θεόν, όστις είνε πάντογυ παρών και τή πάντα κληροῦν.

Ότε τή Αστρονομικόν μετρικόν σύστημα ήν επεννόησαν πρώτος οι Έλληνες, αλλά οι Έλληνες.

Πλείστον των πεπαιδευμένων θεωροῦσι τή νέον μετρικόν σύστημα του Έλλων ότι είναι τή μάλλον μεταξύ όλων των παλαιών και νεωτέρων συστημάτων, τή όποιον επεννόηη κατ' πρώτην φραν, βασιζόμε-

νον εις σταθεράς και αμεταβλήτους αρχάς, ληφθείσας ἐξ αστρονομικῶν και γεωδαισικῶν γραμμῶν. Αν ὅμως μελετήσῃ τις τὰ διάφορα μετρικὰ συστήματα τῶν αρχαίων, εὐρίσκει ἐκ πολλῶν διδόμενων ὅτι οὐκ εἰσὶν οἱ Ἕλληες οἱ πρῶτον ἐπινοήσαντες τὸ αστρονομικὸν μετρικὸν σύστημα, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν ὑπῆρξαν οἱ Ἰβλῆνες.

Ἡ ἀλθίεια αὐτῆ εὐκρινῶς μὲν δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ συγγραφῆος τινος κατὰ τὴν ἀρχαιότατην ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος, μόνον τὰ ὀνόματα **ποδός, πήχυς** κτλ. και ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις σαφῶς ἐμφαίνεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνα εἰς τὰ ἔργα και ἡμέραν ὅποιον δὲ τὸ μέγεθος τοῦ ποδός; τούτο οὐδόλως εὐρίσκεται εὐρίσκεται ὅμως ευκόλως, ἐὰν ὑπολογίσῃ τις τὰς μεγαλυτέρας μονάδας τοῦ μέτρου τοῦ μετρικοῦ συστήματος τῶν αρχαίων, οἵτινες εἶχον ὁρίσει πόσα στάδια ἀποτελοῦσι μίαν μοῖραν. Αἱ μονάδες αὐταὶ εἰσὶ τὰ στάδια. Τούτων τὰ κυριώτερα εἰσὶ τρεῖς: α'. τὸ κοινὸν στάδιον, τὸ και Πυθικὸν καλούμενον, ὑπό τινων νεωτέρων συγγραφέων, ὡς ὑπὸ τοῦ *Barbié de Boissy* καὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, γ'. τὸ Πτολεμαϊκὸν κλπ.

Α'. Τὸ κοινὸν στάδιον ἐμπεριέχει πόδας 480—750, στάδια τοιαῦτα ἐμπεριέχονται εἰς μίαν μοῖραν τοῦ Ἰσημερινῆ. Ἐν δὲ τὸ στάδιον τούτου πανάρχαιον, και χρήσιμον εἰς ναυτικὰς ἐργασίας.

Β'. Τὸ Ὀλυμπιακὸν στάδιον ἐμπεριέχει κατὰ τὸν Πρόδοτον 600 πόδας, και 600 στάδια ἐμπεριέχονται εἰς μίαν μοῖραν.

Γ'. Τὸ Πτολεμαϊκὸν ἐμπεριέχει 720 πόδας, και 500 στάδια ἐμπεριέχονται εἰς μίαν μοῖραν.

Ἐἰς ὅλα ταῦτα τὰ στάδια, ὁ ποὺς εἶναι ἡ κοινὴ μονάδα, ἥτις εἶναι πάντα ἰσομεγέθης· ἕκαστον δὲ τούτων τῶν σταδίων εἶναι ἑκαπλαί ἰσημερινὸν ποσίαις ἐμπεριέγεται ἐν μιᾷ μοῖρα. Καὶ τοῦ μὲν κοινοῦ σταδίου ἡ μοῖρα, ὡς εἰρήθη, ἐμπεριέχει 750 στάδια· ἕκαστον δὲ τούτων 480 πόδας. Ἄρα ἡ μοῖρα ἔχει πόδας 360,000. τοῦ δὲ Ὀλυμπιακοῦ ἡ μοῖρα ἔχει στάδια 600· τὸ στάδιον τούτου ἔχει πόδας 600, ἄρα ἡ μοῖρα πόδας 360,000· τούτων τῶν σταδίων εἶνε ἑκαπλαί ἰσημερινὸν ποσίαις ἐμπεριέχονται ἐν μιᾷ μοῖρα, και τοῦ μὲν Ὀλυμπιακοῦ ἡ μοῖρα ἔχει στάδια 600, τὸ στάδιον τούτου πόδας 600, ἄρα ἡ μοῖρα πόδας 360,000· τὸ αὐτὸ ἐξάγεται και ἐκ τοῦ Πτολεμαϊκοῦ· ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι ὁ **ποὺς** εἶνε ἡ κοινὴ και πρῶτη μονάδα, ἥτις καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς εἶμινεν ἀμεταβλήτος, και προσδιορίζεται πάντοτε διαιρουμένης τῆς μοῖρας τοῦ γένου μεγίστου κύκλου εἰς 360,000 μέρη. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι ὡς ὁ κύκλος διαιρεῖται εἰς 360 μοῖρας, οὕτως ἡ μοῖρα διαιρεῖται

εἰς 360,000 πόδας. Ὁ ποὺς λοιπὸν τῶν αρχαίων Ἑλλήνων δὲν εἶνε ἡ ἐπισημαζομένη εἰς ἀπλοῦν ἐκ σιδηρῆς ἀραμῶν τοῦ μεγέθους τῆς, ἀλλ' ἐνυπάρχει ἡ βῆσις του εἰς οὐρανότις γραμμὰς, ἥτοι εἰς τὸν μέγιστον κύκλον τῆς σφαιρας.

Ἄλλὰ κατὰ ποίαν ἐποχὴν ὠρίθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ τοιοῦτον μετρικὸν σύστημα; Τούτο καταφανῶς δὲν γίνεται ὑπὸ συγγραφοῦ τινος εὐρίσκει, ὅμως ὅτι τὸ ἔργον τούτου ἦν ἀρχαιότατον. Τὸ κοινὸν στάδιον τὸ και Πυθικὸν καλούμενον εἶναι πανάρχαιον, και ἴσως τόσον ἀρχαίον ὅσον και τὸ Μακεδονικὸν τῶν Δελφῶν, εἰς δ' ἦν και ἴσως τόσον μετρικὸν τούτου και ἴσως ὠρίθη εἰς τὴν παναρχαιότατην ἀραμῶν τὸ μετρικὸν τούτου και ἴσως ὠρίθη εἰς τὴν παναρχαιότατην ἐποχὴν, ὅτε ὡς ἀποδεικνύει ὁ ἀστρονόμος *Bailly*, ὑπῆρξεν ἡ μίαν παναρχαιότατον, τὸ ὅποιον ἐτελειοποίησε τὰς ἐπιστήμας ἴσως μία παναρχαιότατον, τὸ ὅποιον ἐτελειοποίησε τὰς ἐπιστήμας και τέχνας και εἶχε τοὺς τελειότερους ἀστρονόμους και σοφοὺς ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τούτου διατηρήθη και τὸ μετρικὸν ἀστρονομικὸν σύστημα, τὸ ὅποιον εἶχε τὰς ἀρχὰς εἰς τὸ σῆμας· ὁ δὲ ἄλλος *Zouab* δεικνύει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἰς ἀρχαιότατην ἐποχὴν εἶχον τὸ μετρικὸν σύστημα βασιζόμενον εἰς γεωδαισικὰς και ἀστρονομικὰς πράξεις. Ἰσὸς λοιπὸν οἱ Ἕλληες παραλαβόντες ἐκ τῶν Αἰγυπτίων και ἄλλα πολλὰ, παραλαβόντες και τὸ τοιοῦτον μετρικὸν σύστημα.

Ἄν δὲ μεταβῶμεν εἰς ἄλλαν ἐποχὴν εὐρίσκουμιν ὅτι ὁ Παλαμίδης, υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, ὅστις ἔζη ἐπὶ τοῦ Τροϊκοῦ πολέμου, ἦτον ὁ ἐπισημώτερος τῆς ἐποχῆς τοῦ σοφός και δεινός περὶ τῆς φιλοσοφίας, ποιητικῆς και ἀστρονομίας· εἰς τούτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν μέτρων και σταθμῶν, τῶν στοιχείων τοῦ ἀριθμοῦ ζ. π. φ. χ. και πολλῶν εἰδῶν παιγνιδίων τῆς ἀρχαίας ὡς περὶ και κούβων, ἑβδαίος πρὸ τοῦ Παλαμίδου. ὑπῆρξε και τὸ μετρικὸν σύστημα εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Παλαμίδης ἐπισημῶς ἔδωκε τὸ σύστημα, τὸ ὅποιον ὡς δεινός ἀστρονόμος ἐββαίσειν εἰς ἀστρονομικὰς ἀρχὰς ὡς σταθερωτέρας· κατὰ δυστυχίαν ὅμως ταῦτα εἰς ἡμπερῆσματα, διότι τὰ συγγράμματα τοῦ Παλαμίδου ἐξήρακτοσαν, οἱ μὲν λέγουσι παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ γὰρ ἀντιγενῆς τούτων πρὸς ματρὸς οἱ δὲ λέγουσιν ὑπὸ Ὀμήρου ἐνεκαθρόνου. Ἀπτεταί γὰρ και τῶν μεγίστων ἀνδρῶν ὁ φθόνος.

Ἄν ὅμως ἐλλῶμεν εἰς τὰς μετὰ ταῦτα διαφόρους ἐποχὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος περὶ τῆς ἐπιστήμας, εὐρίσκουμιν τὴν ἀλθίειαν τοῦ λόγου μας προφανεστάτην.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους ἐνησχολοῦντο οἱ μα-

θηματικοί εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς Γῆς, καὶ ὄργισαν νὰ καταμετρήσιν ἵνα εὕρωσι τὸ μέγεθος τῆς περιφέρειας τῆς Γῆς διὰ γεωδαισικῶν καὶ ἀστρονομικῶν καταμετρήσεων. τέλος ἐν τῶν ἐργασιῶν, ἃς ἐπενήθεον ὁ Ἰεροκλεῆς ἐπὶ Πτολεμαίου περὶ τῆς γῆν περιφέρειας, εὕρεθη ἀληθές, καὶ ἰσχύθη πλέον θετικῶς τὸ μέγεθος τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδῆς διὰ γεωδαισικῶν καὶ ἀστρονομικῶν γραμμῶν ὅστις ἐρευνηντὲς νὰ εὕρωσι τὸ μήκος μιᾶς μοίρας τοῦ γῆντος κύκλου, καταμετρήσαν τὰς ἀποστάσεις δύο τόπων, οἵτινες εὐθέως ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων μίαν μοίραν, καὶ εὗρον ἐκ τῆς καταμετρήσεως ὅτι ἀπέχον 300 στάδια ἢτοι 360,000 πόδας. Ἐκ τῆς ταύτης λοιπὸν πράξεως προσδιορίσθη οὐ μόνον ἡ περιφέρεια τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ μήκος τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδῆς ἐπὶ οὐρανίων γραμμῶν. Διεβεβαιώθη προσέτι, ὅτι τὸ μήκος τοῦτο τοῦ ποδῆς εἶνε αὐτὸ ἐκείνο, τὸ ὅποιον πρὸ ἀνημμένων χρόνων παρεδέχοντο οἱ Ἕλληνες. Ἐξ ὧν λοιπὸν ταύτων ἐπιτεταί ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἰδίως τοῦ Πτολεμαίου ὁ Ἑλληνικὸς ποῦς ἢ ἡ μονὰς τοῦ μετρικοῦ συστήματος τῶν Ἑλλήνων ἔχει τὰς βᾶσεις ἐπὶ ἀστρονομικῶν γραμμῶν.

Πίνεται προσέτι κατάδηλον ὅτι οἱ Γάλλοι, οἱ προσδιορίσαντες τὴν μονάδα τοῦ μετρικοῦ συστήματος αὐτῶν ἐπὶ ἀστρονομικῶν γραμμῶν, δὲν ἐπράξαν ἄλλο παρὰ ν' ἀνανεώσωσαν ὅ,τι ἐκαλύπτετο ὑπὲρ τὸ σκότος τῶν αἰώνων, ὡς τοῦτο συναμαλογεῖ ὁ *Guillemet* εἰς τὰ περὶ ἀρχαίων μέτρων διότι ὅπως ἐπὶ Πτολεμαίου ἰσχύθη τὸ μέτρον, καὶ τὰ ἢ πρόθεσις δὲν ἦταν κυρίως ἡ αὐτὴ, οὕτω καὶ οἱ Γάλλοι ἐπράξαν. Ἐν 1790 Δεκέμβριος καὶ Μάχαι καταμετρήσαντες τὸ μεταξύ δύο πηλῶν Δουγαβέρνης καὶ Πικκελόνης διάστημα, ἐξήγαγον ἐκ τούτου ὅτι τὸ τέταρτον τοῦ Μεσημβρινοῦ τοῦ διερχομένου ἐκ τῶν δύο τούτων μερῶν ἴσον ἔστι πρὸς 5,130,170 ὄργυιας (toises): τὸ πᾶσόν τούτο διαιρέσαντες εἰς 100 μέρη δίκαια ἰσοτομυρίων, εὗρον ἴσον ἕκαστον μέρος πρὸς 3 πῶδ. 11,296,1000 γραμμ. παλαιοῦ μέτρου ἁλλοῦ. Τὸ μήκος τοῦτο ἐκάλεσαν μέτρον: ἡ δὲ ἐθνοσυνέλευσις τότε τῶν Γάλλων κατὰ πρότασιν τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν παρεδέχθη τῆτο, καὶ εὐθεσεν ὡς ἀρχικὴν μονάδα τοῦ νέου μετρικοῦ συστήματος: τὸ μέτρον τοῦτο πολλαπλασιάσαντες καὶ διαιρέσαντες δεκαδικῶς ἐποίησαν μικροτέρα καὶ μεγαλύτερα μονάδας: σημειωτέον δὲ ὅτι πολλοὶ γεωγράφοι καταμετρήσαντες κατὰ διακρήτους διευθύνσεις, καὶ εἰς διάφορα μέρη τῶν ἑκτασῶν μιᾶς μοίρας, δὲν εὗρον ἀπαντες τὸ αὐτὸ πᾶσόν, καὶ τοῦτο προέρχεται διότι τὸ σχῆμα τῆς Γῆς δὲν εἶνε ἐντελῶς σφαῖρα,

ἀλλὰ εἰς μὲν τὸν ἰσημερινὸν ἐπιγλωσσόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόλους πεπιεμένον, ὡς τοῦτο ἐβεβαιώθη καὶ διὰ τῶν καταμετρήσεων τῶν γεωδαισικῶν, καὶ διὰ τοῦ ἐκκενρούς. Τούτου ἕνεκα νεώτατος τις ἐπιτηρόμος καὶ γεωγράφος ἀπέδειξε κατὰ τὸ 1845 εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, ὅτι τὸ μήκος τοῦ μέτρον εἶναι ἐπιγλωσσόμενον κατὰ τὴν ἀλλὰ παραδεχθέντος πλέον τοῦ μέτρον ἢ δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ. Σημειωτέον προσέτι ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι καταμετρήσαν οὐ μόνον τὰ δύο ῥηθέντα ἐπὶ Πτολεμαίου σημεία, ἀλλὰ καὶ ἄλλα κατ' ἄλλας διευθύνσεις.

Ἄλλὰ διὰ τὴν οἱ Γάλλοι καταμετρήσαντες ἀναλογικῶς τὸ τέταρτον τοῦ μεγίστου κύκλου τῆς γῆς, ἢτοι τὰς 900 μοίρας δὲν ὑπεκλήθησαν τὸ μήκος τοῦ ποδῆς ἐν γῆσει, ἀλλὰ ἐποίησαν νέον μέτρον: δίδει ὁ παλαιὸς Γαλλικὸς ποῦς δὲν ἐμπεριείχετο εἰς ἀκέραιον ἀριθμὸν εἰς μίαν μοίραν, ἀλλὰ κλασματικῶς διότι ἀναλογι μί μὲρα ἐμπεριέχουσα 1' αὐτ. πῶδ. 342,040 1/3, ἐνῶ ὁ ποῦς τῶν Ἑλλήνων ἐμπεριέχεται 360,000.

Ὁ δὲ ἀποκλειστικὸς ἀνήκει εἰς τοὺς Γάλλους εἶνε ἡ εἰσαγωγή πρώτην εὐρᾶν εἰς τὴν Ἑυρώπην τοῦ δεκαδικοῦ μετρικοῦ συστήματος, τὸ ὅποιον ἴαν διευκολύνει τοὺς μαθηματικὸς ὑπολογισμοὺς. Οἱ Γάλλοι τὸ εἰσήξαν ἐν Ἑυρώπῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐεῦρον διότι πρὸ ἀνημμένων χρόνων τὸ δεκαδικὸν σῆμα ὑπάρχει ἐν γῆσει εἰς τὴν Κίην, καὶ ἐν μεγαλύτερα ἐκτῆσει: ἐπειδὴ οὐ μόνον τὸ μετρικὸν σύστημα ἔχουσι δεκαδικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτρον τοῦ χρόνου διότι τὸ ἡμερησίον διαιροῦν εἰς 100 μέρη, ἅπερ καλοῦσι Κῆς, ἕκαστον τούτων εἰς δέκα, καὶ καθεξῆς.

Καθὼς λοιπὸν τὸ μέτρον τῶν Γάλλων ἐρίζεται πάντοτε ὑπὸ πᾶσαν ἀνατροπὴν τῆς Γῆς, οἷον καὶ ὁ Ἑλληνικὸς ποῦς: διότι ἀμφοτέρω βασιζονται εἰς γεωδαισικὰ καὶ ἀστρονομικὰς γραμμὰς. — Ἐπὶ εἶδομεν νῦν ἐν περιλήψει τὸν μεταξὺ τούτων λόγον διότι καὶ πῶτο γρήσιμον ἔσεται πρὸς πολλὰ.

Ὁ Ρωμαϊκὸς ποῦς = 0,30,703 μέρη τοῦ μέτρου Γαλλικοῦ, κατὰ τὸν ἐν Βασιλικῶν Ρωμαίων πόδα. Ὁ δὲ Ἑλληνικὸς ποῦς = 0,10864 μέρη τοῦ μέτρου Γαλλικοῦ.

Ἐγρήθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τὸ 1851 κατὰ μῆνα Φεβρουαρίου.

Ο ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ.

Τὸν δωδέκατον αἰῶνα ἠσπάζθησαν τὸν χριστιανισμόν οἱ λαοὶ τῆς Φιλλανθίας τῆς Κορινθίας καὶ Λιβονίας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Κόμβων ὡς καὶ τῆς Πομερανίας ἀπᾶσαι, πρὸς δὲ ἠσπάζθησαν τὸν χριστιανισμόν ἀπᾶσα ἡ Νορβηγία καὶ οἱ ἄσθιοι μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Μάγμου.

Τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ἠσπάζθησαν τὸν χριστιανισμόν οἱ λαοὶ τῆς Λιθουανίας, ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ταρτάρων Καταγάν μετὰ πολλῶν πριγκίπων, πρὸς δὲ ὁ δούξ τῶν Ρώσων Πέτρος, καὶ ἀπᾶσα ἡ Λιβονία. Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐγένετο ἡ πρώτη ἑνωσις τῆς Γραικικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Λατινικῆς ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Λιθωνίας.

Τὸν δέκατον τεταρτον αἰῶνα ἠσπάζθησαν τὸν χριστιανισμόν ἡ Βοσνία καὶ ἡ Κομανία, καὶ εὐτύχως νῆσοι, ὁ βασιλεὺς τῶν Λιθουανῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ταρταράου Ἀζεντάνου.

Τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἠσπάζθησαν τὸν χριστιανισμόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Κόγκων καὶ ἡ Γουίνεια. Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον συνεφιλιώθησαν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ αἱ ἐκκλησίαι τῶν Ἀρμενίων, τῶν Τακωβιτῶν καὶ τῶν Ἀβυσσινίων, ἐγένετο δὲ καὶ πάλιν ἡ ἐπίσημος ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς ἐν τῇ πενήμῳ συνόδῳ τῆς Φλωρεντίας, καθ' ἣν παρέστη ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος καὶ πάντες οἱ Ἑλληνες Πατέρες.

(Ἀνατολὴ Σύρου)

ΜΑΚΡΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΙ

Ἀρχόμενοι μὲ τὴν ἱερὰν ἱστορίαν εὐρίσκόμεν ὅτι ὁ Σαβὶλ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ 49 ἔτη.

Μετὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βασιλείου οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰούδα Ἰσάα, Ἰωάξ, καὶ Ἰωάκιος ἐβασίλευσαν ἑκάστος 41 ἔτη. Ὁ ποικυρὸς βασιλεὺς Μανασσῆς ἐβασίλευσε 52 ἔτη.— Ἰεροβοάμ ὁ 2ος ἐβασίλευσεν ἐν Σαμαρείᾳ 42 ἔτη.

Ἐξετάζοντες τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου εὐρίσκόμεν κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα π. Χ. τὴν Διόνειον βασιλεύσαντά ἐπὶ τοὺς Μήδους 53 ἔτη, ἀκαιοδομήσαντά δὲ τὴν μετέπειτα διάρκειαν καταστᾶσαν πάλιν Ἐκβάτανα.— Ὁ Κουζάρης ἐβασίλευσε 40 ἔτη, κυριεύσας τὴν Νινευῆ.